

‘ Ο πυρήνας τοῦ μηνύματος τοῦ Ἰησοῦ:

“ Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἄνθρώπου”

by
CHRYS C. CARAGOUNIS

A. Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ στὴν Διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ

Κατὰ τὴν ἐπίγειον ζωὴν τοῦ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδαξε πολλὰ πράγματα, ὅπως· νὰ δείχνουν οἱ ἄνθρωποι καλωσύνη ὁ ἕνας στὸν ἄλλον (ὁ Καλὸς Σαμαρείτης), νὰ ἐξομολογοῦνται τὶς ἁμαρτίες τους (ὁ Φαρισαῖος καὶ ὁ τελώνης), νὰ ἐπιστρέψουν καὶ νὰ ζητήσουν συγχώρησιν (ὁ ἄσωτος υἱός), καὶ ἄλλα. Ὅμως, ἀκόμη καὶ μία πολὺ σύντομη ματιὰ στὸ περιεχόμενον τῶν εὐαγγελίων θὰ ἀρκοῦσε νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι τὸ κέντρον βαρύτητος ἢ ὁ πυρήνας τοῦ μηνύματος τοῦ Ἰησοῦ, δηλ. τὸ κύριον θέμα τὸ ὁποῖον τὸν ἀπασχολοῦσε κατὰ τὴν σύντομον ἀλλὰ ἐντατικὴν διδασκαλικὴν σταδιοδρομίαν τοῦ ἦτο **ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ**.

Ἡ ἰδέα περὶ Βασιλείας τοῦ Θεοῦ δὲν ἦτο τελείως ἄγνωστος στοὺς ἀκροατὲς τοῦ Ἰησοῦ. Ἀπὸ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην εἶχαν ἤδη λάβει μιὰν κάποιαν ἰδέαν γιὰ τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων τῶν ὅτι ἤθελε νὰ εἶναι Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.

Ἀλλὰ ἂς στρέψωμεν τὸ βλέμμα μας γιὰ μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας στὴν Παλαιὰν Διαθήκην καὶ στὶς παραδόσεις τῶν Ἰουδαίων.

1. Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ στήν Παλαιάν Διαθήκην καὶ στὸν Ἰουδαϊσμόν

Εἶναι ἓνα περίεργον γεγονός ὅτι ὁ ὅρος **Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ** δὲν ἀπαντᾶται οὔτε μίαν φορὰν εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην. Παρὰ τοῦτο, ὅμως, ἡ ιδέα περὶ Βασιλείας τοῦ Θεοῦ εὐρίσκεται ἀπανταχοῦ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Σὲ πολλὰ χωρία ὁ Θεὸς ἐμφανίζεται ὡς Βασιλεὺς (π.χ. Α΄ Σαμ 12:12; Ψαλ 24:10; Ἦσ 6:5), σὲ ἄλλα χωρία τοῦ ἀποδίδεται ἓνας βασιλικὸς θρόνος (Ψαλ 9:5; Ἦσ 6:1; Ἰεζ 1:26), ἐνῶ ἄλλα, πάλιν, χωρία ὁμιλοῦν διὰ μίαν συνεχῆ ἢ μελλοντικὴν βασιλείαν του (Ψαλ 10:16; 146:10; Ἦσ 24:23).

Ἡ ιδέα περὶ Βασιλείας τοῦ Θεοῦ δὲν περιορίζεται σὲ χωρία ὅπως αὐτὰ πού ἀνέφερα ἀλλὰ ἐκτείνεται καὶ σὲ ἄλλες περιοχές. Παραδείγματος χάριν, ἡ ἐντολὴ πρὸς τὸν Φαραὼ “ἀπόλυσε τὸν λαόν μου ἐλεύθερον διὰ τὸ νὰ μὲ λατρεύσῃ”, ἡ διαθήκη τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν Ἰσραὴλ ἡ ὁποία ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀπόλυτον κυριαρχίαν τοῦ Ἰεχωβᾶ ἐπὶ τοῦ λαοῦ του, τὸ βασιλικὸν προνόμιον πού χρησιμοποιεῖ ὁ Θεὸς ὅταν διανέμει τὴν γῆν Χαναάν πρὸς τὸν λαόν του, ὅπως καὶ ἡ ἀρχικὴ διευθέτησις τοῦ πολιτικοῦ καθεστῶτος στήν γῆν Χαναάν, κατὰ τὸ ὅποῖον ὁ Κύριος ἐβασίλευε ἐπὶ τοῦ Ἰσραὴλ διὰ τῶν Κριτῶν, ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ ἐπιβεβαιώνουν ὅτι στήν συνείδησιν τοῦ Ἰσραὴλ ὁ Κύριος ἦτο ὁ Βασιλεὺς του. Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποῖον ὁ Σαμουὴλ δυσηρεστήθη ὅταν ὁ λαὸς Ἰσραὴλ ἐζήτησεν νὰ τοῦ χρίσῃ ἓναν ἄνθρωπον ὡς βασιλέα ὥστε νὰ εἶναι κι’ αὐτοὶ ὅπως τὰ ἄλλα ἔθνη. Αὐτὸ τὸ αἶτημα ὁ Σαμουὴλ ἐθεώρησε ὡς ἀπόρριψις τοῦ Γιαχβέ ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.

“Ὅταν ἀργότερα στὸ πρόσωπον τοῦ Δαυὶδ ὁ Ἰσραὴλ ἀπέκτησεν τὸν βασιλέα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Κυρίου, αὐτὸς ἐθεωρεῖτο ὡς κυβερνῶν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Γιαχβέ. Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ μοναρχία δὲν ἦταν παρὰ ἡ

συγκεκριμένη έκδήλωση της κυριαρχίας του Γιαχβέ. Σ' αυτήν την συνάφειαν δίδεται ή υπόσχεσις ὅτι ή βασιλεία του Δαυιδ θα στερεωθεῖ παντοτινὰ καθὼς και ή υπόσχεσις διὰ τὸν Μέγαν Κεχρισμένον του Κυρίου, τὸν Μεσσίαν.

Ἡ ὑποδούλωσις του Ἰσραήλ στοὺς Ἀσσυρίους και ἀργότερα στοὺς Βαβυλωνίους, ἐδημιούργησεν κρίσιν πνευματικὴν στὸν Ἰσραήλ ὅσον ἀφοροῦσε τὶς ὑποσχέσεις του Θεοῦ. Τὰ γεγονότα τῆς αἰχμαλωσίας και ή ἐρμηνεία τῶν μεταγενεστέρων προφητῶν δίνουν μίαν νέαν ἔννοιαν στὴν ιδέα περὶ Βασιλείας του Θεοῦ. Τὸ βιβλίον του Δανιήλ, εἰς τὸ ὁποῖον παρ' ὅτι ὁ ὅρος **ἡ Βασιλεία του Θεοῦ** ἀπουσιάζει παντελῶς, διαπνέεται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ιδέαν και ὁ ἀπλὸς ὅρος **Βασιλεία** ἀπαντᾶται εἰς αὐτὸ περίπου 70 φορές.

Ἔτσι, βλέπομεν ὅτι μὲ τὴν αἰχμαλωσίαν και τὴν δρᾶσιν τῶν προφητῶν ή ιδέα περὶ Βασιλείας του Θεοῦ μεταμορφώνεται ἀπὸ μίαν γήϊνον Δαυιδικὴν βασιλείαν σὲ μίαν ὑπερβατικὴν ιδέαν ὅπου ὁ Βασιλεὺς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Γιαχβέ ή τὸν ἀντιπρόσωπόν του, ὁ ὁποῖος προβάλλεται ὑπὸ τὴν προσωνομίαν **“ὁ Υἱὸς του Ἀνθρώπου”**.

Οἱ διάφορες ζυμώσεις στὴν σύλληψιν τῶν Ἰουδαίων περὶ Βασιλείας του Θεοῦ συνεχίζονται μέχρι τοὺς χρόνους του Ἰησοῦ. Κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς τῆς περιόδου γράφονται πολλὰ συγγράμματα. (Ἡ πλέον πρόσφατος ἔκδοσις τοιούτων ἰουδαϊκῶν συγγραμμάτων περιλαμβάνει 63 ἔργα). Ἡ θεολογία τῶν ἰουδαίων δὲν εἶναι μονολιθικὴ· ὑπάρχουν διάφορες ἀπόψεις και γιὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς Βασιλείας πὸ προσμένουν και γιὰ τὴν φύσιν του Μεσσίου. Τὸ ἐνδιαφέρον εἶναι ὅτι στὴν ἐποχὴν του Χριστοῦ ὅλοι οἱ ἰουδαῖοι δὲν ἐπερίμεναν ἕναν ἐπίγειον, πολιτικὸν, ἀνθρώπινον Μεσσίαν. Ὑπῆρχαν κι' ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐπρόσμεναν ἕναν ὑπερβατικὸν Μεσσίαν, μίαν ὑπεράνθρωπον φυσιογνωμίαν, ἕναν Μεσσίαν ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Σ'

αυτούς τους κύκλους και ή ιδέα περι Βασιλείας του Θεού είχε αναγκαστικά λάβει μίαν άλλην μορφήν· Ἡ Βασιλεία του Θεού δεν ήτο ισοδύναμος με το βασίλειον του Ἰσραήλ αλλά με την πνευματικὴν διακυβέρνησιν του κόσμου από τον Θεόν. Παρ' ὅλ' αυτά, ὅμως, ή ἐλπίς αυτή ὀρισμένων ιουδαίων ήτο μία ἄοριστος, ἄσαφής, ἀμυδρά, και νεφελώδης ἐλπίδα πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ την συγκεκριμένην, σταθεράν, διαυγὴν, φωτεινήν, και βεβαίαν ἐλπίδα την ὁποίαν διεκήρυξεν ὁ Ἰησοῦς.

2. Ἡ Βασιλεία του Θεού κατὰ τον Ἰωάννην τον Βαπτιστήν

Κατὰ τους εὐαγγελιστὰς Μάρκον και Λουκᾶν, τὸ κύριον θέμα του κηρύγματος του Ἰωάννου του Βαπτιστοῦ ήτο τὸ βάπτισμα μετανοίας. Προσκαλοῦσε τους ἀκροατὲς του νὰ μετανοήσουν και νὰ βαπτισθοῦν ὥστε νὰ εἶναι ἔτοιμοι νὰ δεχθοῦν την εὐλογίαν του Θεοῦ. Ὁ Ματθαῖος, ὅμως, του ὁποίου τὸ κεντρικὸν θέμα εἶναι ἡ **Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν**, δηλώνει ἀπροκαλύπτως ὅτι τὸ κήρυγμα του Ἰωάννου είχε την **Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν** ὡς κύριον στόχον του: “μετανοεῖτε· ἤγγικεν γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν” (Μτθ 3:2). (Ἐδῶ θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ συγκρατήσετε την λεπτομέρειαν αὐτήν, ὅτι δηλαδή, ὁ Ἰωάννης χρησιμοποιεῖ τὸ ρῆμα ἤγγικεν. Τὴν σημασίαν αὐτοῦ θὰ την ἰδοῦμε στήν τρίτην μελέτην μας).

Ὁ Ἰωάννης ἐθεωροῦσε τον ἑαυτὸν του ὡς τον ἄγγελον, δηλ. τον ἀπεσταλμένον πρὸ προσώπου του Κυρίου διὰ τον ὁποῖον είχε ὁμιλήσει ὁ προφήτης Μαλαχίας: “Ἴδοῦ ἀποστέλλω τον ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου”, κτλ.

Ἐὰν διὰ μίαν στιγμήν ἀνατρέξει ὁ νοῦς μας στοὺς μακροὺς αἰῶνας κατὰ τοὺς ὁποίους ἐξελίσσετο τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου, τότε θὰ καταλάβωμεν ποίαν θέσιν κατέχει ὁ Ἰωάννης μέσα σ' αὐτὸ τὸ σχέδιον. Ὁ Ἰωάννης ἐμφανίζεται σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖον τῆς Ἱστορίας στὸ ὁποῖον σμίγουν οἱ αἰῶνες. Ἐκεῖ τελειώνει ὁ παλαιὸς αἰὼν τῆς ἁμαρτίας καὶ ἐκεῖ ἀρχίζει ὁ νέος αἰὼν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν δύο ὄρους: *χὰ ὀλάμ χαζέ* καὶ *χὰ ὀλάμ χαμπά*, δηλ. ὁ παρὼν κόσμος καὶ ὁ μελλοντικὸς ἢ ὁ ἐρχόμενος κόσμος. Κ' ἐπειδὴ ὁ παλαιὸς κόσμος βαδίζει πρὸς τὴν λήξιν του, καὶ ὁ νέος κόσμος εἶναι ἕτοιμος νὰ ἀνατείλῃ μὲ τὸ νέον, χαρμόσυνον ἄγγελμα τῆς σωτηρίας τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰωάννης ἔχει ἐπωμισθεῖ μίαν ἀποστολὴν χωρὶς προηγούμενον εἰς τὴν Ἱστορίαν. Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Ἰησοῦς ἐπήνεσε τὸν Ἰωάννην στὸ Μτθ 11:11: “ Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ ἐγγήγερται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ”. Τὸ κύριον ἔργον τοῦ Ἰωάννου ἦτο νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ ἔδαφος τοῦ Ἐκλεκτοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐκείνου πού θὰ εἰσήγαγε τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν κόσμον.

3. Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν Διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ

α. Ἡ Ἀρχικὴ Διακήρυξις τοῦ Ἰησοῦ

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ βάπτισμα καὶ τὶς σαράντα ἡμέρες τοῦ πειρασμοῦ κι' ἐγκαταστάθη στὴν Καπερναοῦμ, ὁ εὐαγγελιστῆς Ματθαῖος μᾶς πληροφορεῖ: « Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρῦσσειν καὶ λέγειν· μετανοεῖτε· ἤγγικεν γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Μτθ 4:17). Ἡ φράσις «ἀπὸ τότε ἤρξατο» σημαίνει ὅτι αὐτὸ ἦτο τὸ κύριον

περιεχόμενον τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἰησοῦ, τὸ ὁποῖον συνέχισε νὰ διαλαλῇ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διακονίας του. Τοῦτο διαπιστώνεται καὶ ἀπὸ τὴν μετέπειτα διδασκαλίαν του: τὶς παραβολὲς του, τὰ θαύματά του καὶ τὴν ἐν γένει ἀναφορά του εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Ἐκεῖνο πὺν θὰ ἤθελα νὰ παρατηρήσωμεν πρὸς τὸ παρὸν εἶναι ἡ φράσις καὶ τὸ ῥῆμα πὺν περιγράφουν τὸ περιεχόμενον τοῦ μηνύματος τοῦ Ἰησοῦ: «μετανοεῖτε· ἤγγικεν γὰρ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ». Αὐτὴ εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἴδια φράσις καὶ τὸ ἴδιο ῥῆμα (ἤγγικεν) πὺν εἶχε χρησιμοποιήσει ὁ Ἰωάννης. Συνεπῶς, ὁ Ἰησοῦς προβάλλει τὸ ἴδιον μήνυμα τὸ ὁποῖον ὁ Ἰωάννης εἶχε θέσει ὡς πρόκλησιν στοὺς συγχρόνους του. Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων των τοὺς παρήγγελλε νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ ἐτοιμασθοῦν διὰ τὴν νέαν ἐποχὴν, τὸν νέον κόσμον, διότι ὁ καιρὸς διὰ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς διακυβερνήσεως τοῦ κόσμου ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἶχεν πλησιάσει.

β. Ἡ διὰ Παραβολῶν Διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ

Ἐν καὶ ἡ παραβολὴ ὡς μέσον διδασκαλίας εἶχε χρησιμοποιηθεῖ ἐλαφρῶς καὶ στὴν Παλαιὰν Διαθήκην, καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ῥαββίνοι τὴν ἐχρησιμοποιοῦσαν συχνότερα, ὁ Ἰησοῦς φαίνεται νὰ εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν χρήστης τῆς παραβολῆς. Τοῦτο τὸ ἔκαμε διὰ νὰ καταστήσῃ τὸ μήνυμά του πλέον εὐκολονόητον.

Τὰ συνοπτικὰ εὐαγγέλια μᾶς παρέδωσαν περὶ τὶς σαράντα παραβολὰς. Τὸ κατὰ Ἰωάννην εὐαγγέλιον δὲν περιέχει καθαρὰς παραβολὰς, ὅμως χρησιμοποιεῖ εἰκόνες ὅπως ἐκείνη περὶ τῆς ἀμπέλου καὶ τῶν κλημάτων εἰς τὸ 15ον κεφάλαιον.

Ἀποτελεῖ ἀξιοσημείωτον γεγονός ὅτι οἱ παραβολές τοῦ Κυρίου κατὰ τὸ πλεῖστον ἀναφέρονται εἰς τὴν **Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ**. Παραδείγματος χάριν, στὸ 13ον κεφ. τοῦ κατὰ Ματθαῖον εὐαγγελίου ὁ Ἰησοῦς χρησιμοποιοεῖ ἑπτὰ παραβολές, οἱ ἕξ ἐκ τῶν ὁποίων πραγματεύονται διάφορες πτυχές τῆς διδασκαλίας του περὶ Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἡ πρώτη, ἡ παραβολὴ τοῦ Σπορέως, εἶναι ἡ βασικὴ παραβολὴ ὡς πρὸς τὰ τέσσερα εἶδη στάσεως πού παίρνουν οἱ ἄνθρωποι ὅταν ἀκοῦν τὸ εὐαγγέλιον: (α) ὁ πρῶτος δείχνει ἀδιαφορίαν. Ἔτσι, ὁ διάβολος τοῦ ἀφαιρεῖ τὸ ἐσπαρμένον. Εἶναι ὡσάν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ νὰ ἔπεσεν δίπλα ἀπὸ τὸν δρόμον. (β) Ὁ δεύτερος εἶναι ἐπιπόλαιος. Σαγηνεύεται εὐκόλα ἀπὸ κάθε τι καινούργιο, χωρὶς ὅμως, νὰ διαθέτῃ τὴν ἀπαιτουμένην σοβαρότητα καὶ βάθος. Ὁμοιάζει μὲ τὸν σπόρον πού ἐσπάρθη εἰς τὰ πετρώδη. (γ) ὁ τρίτος εἶναι προβληματίας. Τὰ ἐγκόσμια καὶ βιωτικὰ πράγματα εἶναι πιὸ σπουδαῖα δι' αὐτὸν ἀπὸ τὸ μέγαλον δῶρον πού θέλει νὰ τοῦ δώσῃ ὁ Θεός, τὴν αἰώνιον σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του. Ὡς ἐκ τούτου, εἶναι ἀνάξιος τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ὁ λόγος δὲν καρποφορεῖ, διότι πνίγεται ἀπὸ τὶς μέριμνες τῆς ζωῆς αὐτῆς. (δ) Τέλος, ὁ τέταρτος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μὲ βαθεῖαν συναίσθησιν τῆς ἀνάγκης του, καὶ μὲ τὴν δέουσαν ἐκτίμησιν τοῦ δώρου τοῦ Θεοῦ, δέχεται τὸν λόγον ὡς ἓνα οὐράνιον δῶρον πού ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο δῶρον. Αὐτὸς -- ὅτι καὶ νὰ συμβῇ -- δὲν πρόκειται μὲ κανέναν τρόπον νὰ χάσῃ αὐτὸ πού τοῦ προσφέρει ὁ Θεός. Σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ἐκπληροῦται ἡ **Βασιλεία τοῦ Θεοῦ**.

Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ διὰ παραβολῶν εἶχε λάβει τοιαύτην ἔκτασιν ὥστε σὲ κάποιο σημεῖον οἱ μαθηταὶ του τοῦ εἶπαν: «διατί ἐν παραβολαῖς λαλεῖς αὐτοῖς;» Ἡ παραβολὴ εἶχε τὴν δυνατότητα μιᾶς διπλῆς λειτουργίας. Ἀφ' ἑνὸς μὲν μποροῦσε νὰ καταστήσῃ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ πιὸ καθαρὴν, ὥστε νὰ γίνῃ καταληπτὴ ἀπὸ τοὺς

ἐκζητώντας, δηλ. ἐκείνους πού εἶχαν ἀφυπνισθεῖ πνευματικῶς, ἀφ' ἑτέρου δὲ παρεῖχεν τὴν δυνατότητα, τρόπον τινά, νὰ ἀποκρύψη τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι εἶχαν πάρει ἐχθρικὴν ἢ ἀρνητικὴν στάσιν ἀπέναντι τοῦ Ἰησοῦ καὶ τοῦ μηνύματός του. Τοῦτο διαφαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἰησοῦ (Μτθ 13:11-13):

“Οτι ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἐκείνοις δὲ οὐ δέδοται. ὅστις γὰρ ἔχει, δοθήσεται αὐτῷ καὶ περισσευθήσεται· ὅστις δὲ οὐκ ἔχει, καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ. διὰ τοῦτο ἐν παραβολαῖς αὐτοῖς λαλῶ, ὅτι βλέποντες οὐ βλέπουσιν καὶ ἀκούοντες οὐκ ἀκούουσιν οὐδὲ συνίουσιν.

καθὼς καὶ ἀπὸ τὸ σχόλιον τοῦ Ματθαίου στὸ 21:45:

Καὶ ἀκούσαντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τὰς παραβολὰς αὐτοῦ ἔγνωσαν ὅτι περὶ αὐτῶν λέγει.

Ἐδῶ δὲν σημαίνει ὅτι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι κατάλαβαν τὸ περιεχόμενον τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλὰ ὅτι κατάλαβαν τὸ κύριον μήνυμα, δηλ. ὅτι ὁ, τι κι' ἂν ἐννοοῦσε ὁ Ἰησοῦς μὲ τὶς ἐπὶ μέρους λεπτομέρειες, εἶχε εἰπεῖ κάτι ἀρνητικὸν δι' αὐτούς.

Βλέπομεν, λοιπόν, ὅτι οἱ παραβολές τοῦ Κυρίου ἔχουν ἄμεσον σχέσιν μὲ τὸ μήνυμά του περὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

γ. Οἱ Δυνάμεις τοῦ Ἰησοῦ

Ἴσως σὲ πολλοὺς ἀπὸ ἐμᾶς νὰ ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη ὅτι οἱ δυνάμεις ἢ τὰ θαύματα πού ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς νὰ τὰ ἔκαμε τυχαίως, δηλ. νὰ τὰ ἔκαμε ὅταν κι' ἐπειδὴ ἐπαρουσιάσθηκαν ἐνώπιόν του ἄνθρωποι πού εἶχαν διάφορες ἀνάγκες, τοὺς ὁποίους ἐλυπήθη. Βεβαίως, ὑπάρχουν ἐνδείξεις

ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐλυπήθη πολλοὺς καταδυναστευομένους καὶ τοὺς ἔδειξε τὸ ἔλεός του.

Ἄλλὰ θὰ ἦτο μέγαν λάθος ἐκ μέρους μας ἐὰν μᾶς διέφευγε τὸ βαθύτερον αἷτιον τῶν θαυμάτων τοῦ Ἰησοῦ. Οἱ δυνάμεις ἢ τὰ θαύματα τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἐγένονται τυχαίως. Τὰ θαύματα ἦσαν ὁ δεύτερος ἀπὸ τοὺς δύο τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους ὁ Ἰησοῦς ἐκήρυττε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ὁ πρῶτος, ὅπως εἶδαμεν, ἦτο τὸ κήρυγμά του, ἡ διδασκαλία του διὰ παραβολῶν καὶ ἄλλων μέσων. Τὰ θαύματα ἐπεσφράγιζαν τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δύναμιν τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ.

Βασιλεία τοῦ Θεοῦ σημαίνει ὅτι οἱ ἄνθρωποι χρειάζεται νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὴν βασιλείαν, τὴν δύναμιν, τὴν κυριαρχίαν τοῦ διαβόλου καὶ νὰ ὑπαχθοῦν στὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἀσθενεῖς, οἱ τυφλοὶ, οἱ λεπροὶ, οἱ χωλοὶ εἶχαν καταστήσει στὴν θλιβερὰν αὐτὴν κατάστασιν ἐπειδὴ ἐζοῦσαν στὴν βασιλείαν τοῦ διαβόλου. Ὁ μέγας ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀληθείας εἶχε ὑποδουλώσει τὸν κόσμον, τὸν κρατοῦσε μακρὰ ἀπὸ τὸν Θεὸν κάτω ἀπὸ τὴν ἰδικὴν του τυραννίαν.

Εἶναι, λοιπόν, σαφές, ὅτι ἡ ἔλευσις τῆς **Βασιλείας τοῦ Θεοῦ** σημαίνει τὴν τελικὴν τῆς νίκης ἐπὶ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων καὶ τὴν ὀριστικὴν καταστροφὴν τῆς βασιλείας τοῦ Σατανᾶ. Τὰ θαύματα τοῦ Ἰησοῦ, λοιπόν, πρέπει νὰ ἐκλειφθοῦν ὡς ἐπιθέσεις ἐναντίον τοῦ διαβόλου, ὡς ἐπιδρομὲς εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Σατανᾶ διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτοὺς ποὺ κρατοῦνται αἰχμάλωτοί του.

Ἔτσι, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἑβδομήκοντα δύο μαθητῶν, οἱ ὅποιοι εἶναι ἔξαλλοι ἀπὸ τὴν χαρὰ τους, ὅτι ἀκόμη καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσονται σ' αὐτούς (Λουκ 10:17), ὁ Ἰησοῦς κάμει τὴν ἀκόλουθον δήλωσιν:

ἐθεώρουν τὸ σατανᾶ ὡς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα (Λουκ 10:18)

Τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ λόγια ἂν ὄχι ὅτι οἱ ἐπιθέσεις τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν μαθητῶν του διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐναντίον τοῦ κράτους τοῦ διαβόλου τοῦ εἶχαν καταφέρει ἓνα τέτοιο πλήγμα, ὥστε ἡ βασιλεία του ἐδονεῖτο ἀπὸ τὰ θεμέλιά της, καὶ ὁ ἴδιος δὲν εἶχε πλέον τόπον εἰς τὸν οὐρανόν!

Καὶ σ' ἓνα ἄλλο σημεῖον, ὅπου οἱ Φαρισαῖοι ἀποδίδουν τὶς δυνάμεις τοῦ Ἰησοῦ στὸν Βεελζεβούλ, ὁ Ἰησοῦς ἀπορρίπτοντας τὴν βλασφημίαν, διακηρύττει·

εἰ δὲ ἐν Πνεύματι Θεοῦ ἐγὼ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, ἄρα ἔφθασεν ἐφ' ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ (Μτθ 12:28).

Κι' ἐδῶ βλέπομεν ὅτι τὰ θαύματα τοῦ Ἰησοῦ ἔχουν ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὸ μήνυμά του καὶ τὴν διδασκαλίαν του περὶ Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Δι' αὐτῶν ὁ Ἰησοῦς διακηρύττει τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐμπράκτως ὅπως καὶ τὸ κήρυγμά του διεκήρυττε τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐν λόγῳ. Ὅταν μελετῶμεν, λοιπόν, τὰ Εὐαγγέλια, καὶ δὴ τὰ συνοπτικὰ, ἄς ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι τὰ θαύματα τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἦσαν κάτι τὸ ἐπιπρόσθετον στὴν διδασκαλίαν του, ἀλλὰ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους ἐγνωστοποιοῦσε τὸ θέμα τῆς ἀποστολῆς του, τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.